

Csorba Tibor

Télvíz

Leesett az ég minden könnye
a zsibbadt emberi közönyre –
siratóének búg a tájon...

Izzadt homlokú bágyadt házak
szürke csordái bőrig áznak –
mállik bennük a gyermekálom.

Lucskos vetések fulladoznak,
vizenyős tekintetű holnap
cuppog a sárban cipőtelen.

Ólomszínű kígyók az árkok,
kúszva viszik a nedves átkot:
Föld bőrén hemzseg a fürtelem.

Csorog a fákról nyers fájdalom,
ragacsos nyálka az ágakon –
párákat köhögnek az erdők.

Függöny mögött a meztelen hold,
a köd égi lámpásokat olt –
dajka szél ringatja a felhőt.

De túl gomolygó szürkeségen,
a szférák rejtett rétegében
aranyló kard pengéje villan –

márciussal üzen egy csillag:
születőben a tavaszillat –
káprázat, s a télvíz elillan...

2016. február 27.

Életre, halálra

Nekem már nincs anyám,
s neki sincs gondja rám.
Persze – emlékezet!
És ha nem létezett?

Ha én csak úgy lettem,
mint napfény felettem,
mint a fecske nyáron,
hegytetőn a várrom?

Ha volt, most miért nincs?
Kérlelem őt: érints
meg engem, homlokom
simogasd! Üss pofon,

csak érezhesselek:
mint légszomj friss szelet,
fuldokló a partot,
éleket a sarkok...

Mikor még nem voltam
melletted, s álmodban,
nem fájhatott neked,
hogy én nem létezek!

Hiába mondanám:
nekem fáj, jó Anyám,
hogy helyet cseréltünk –
együtt alig éltünk...

2016. április 28.

A virágpásztor

Az ő nyája sosem fut legelőkre,
nem kíséri, s vigyázza hű puli.
Szürke számár sem csenget előtte –
ez összevetés rangon aluli.

Nem indul útnak az esztenáról,
hegyek lankáin sem lesi farkas.
Téli szállása sincs gerendából,
s rá az erdőszellem nem tilalmas.

Csak éppen itt varázsol a kertben,
s látom, ha kinézek az ablakon.
Az Isten sem teremtene szebben:

egy Szemirámisz-kert alatt lakom.
Szép kedvesem tekintete rebben –
virágpásztor ő, földi angyalom.

2016. április 30.